

Bức tranh vẽ từ mưa

Thù hận như một con dao hai lưỡi vậy, nó có thể giúp ai đó trả được thù nhưng để trả được thù thì cái giá mà người đó phải trả là rất lớn!

Một mình cô vật vờ như bóng ma dưới cơn mưa, đầu tóc rũ rượi, những vết cào cào mà trận đánh ghen vừa mang lại hòa cùng nước mắt khiến cô đau xót vô cùng. 5 năm cô sống với nỗi hận thù, lúc nào cũng nghĩ đến việc trả thù hai con người đã gây ra đau khổ cho mình, tự lấy đó là lẽ sống của mình nhưng giờ đây đã trả được thù, nhưng vết thương từ trái tim cô sau 5 năm tưởng chừng đã lành nhưng giờ đây lại đang rỉ máu. Phải chăng cô vẫn còn yêu anh? Không! Cô chưa bao giờ ngừng yêu anh. Nhưng chính vì quá yêu anh mà cô không thể nào quên đi nỗi đau mà anh đã gây ra cho mình, để rồi đây kẻ hoạch ập 5 năm để trả thù đem lại cho cô những gì? Tội lỗi - đó là hai từ duy nhất xuất hiện trong đầu cô lúc này....Mưa vẫn hiền hòa đến vậy, vẫn nhẹ nhàng ôm ấp cô, mưa như đang gột rửa mọi tội lỗi của cô. Dòng đời đã làm hoen ố tâm hồn cô đến nỗi cô không thể nhận ra mình được nữa, nhưng ngay lúc này cô cảm thấy cơn mưa đang giúp cô tìm lại chính bản thân mình, tìm lại sự hồn nhiên ngây thơ của mình? Liệu bây giờ đã muộn để làm lại cuộc đời. Cô gục xuống đường, từng hạt mưa nhẹ rơi hòa cùng với giọt nước mắt, mưa đưa cô trở về với chính mình....

Mùa hạ 25 năm trước tại một ngôi chùa nhỏ, tiếng khóc thất thanh của một đứa trẻ con trong đêm mưa khiến vị sư thầy tỉnh dậy. Trước cổng chùa là một bé gái vẫn còn ẩm hơi người, chắc mẹ bé gái đó vì một lý do nào đó đã đem đứa bé lương nhờ của phật! Ôm đứa bé vào lòng, sư thầy pha cho bé một ít nước cơm với đường cho bé uống đỡ đói....Những ngày đầu tiên với sự xuất hiện của đứa bé dường như gây ra sự sáo trộn của cuộc sống nơi của phật thanh tịnh. Sư thầy phải đi xin từng giọt sữa cho bé gái, rồi những đêm mưa gió em khóc, sư thầy đã sưởi ấm em bằng tình thương yêu vô lượng của mình...

Theo dòng thời gian, cô bé đó dần lớn lên với một tuổi thơ không được êm đẹp cho lắm! Đó là sự bắt nạt của bạn bè, sự phân biệt đối xử của mọi người. Vì sao ư? Đơn giản vì cô là trẻ mồ côi. Cô bị cô lập trong cuộc sống khá nhỏ hẹp của mình, cô sống khép kín trong cái vỏ ốc của mình. Cô trú tâm vào học, không quan tâm đến những lời nói của mọi người. Và kết quả học tập của cô đã được đền đáp, cô đỗ á khoa một trường đại học danh tiếng trên Hà Nội. Từ già sư thầy và ngôi chùa đã gắn bó 18 năm, cô lên Hà Nội nhập học. Một chân trời mới đang mở ra trước mắt cô....

Ngày đầu tiên trên đất Hà Nội khá suôn sẻ, thủ tục nhập học khá đơn giản. Cô được ở KTX với mức giá ưu đãi vì cô thuộc diện miền núi. Đêm đầu tiên xa nhà, cô nhớ sư thầy vô cùng. Theo thời gian, cái cảm giác ấy cũng dần dần nguôi ngoai đi, thay vào đó là thời gian dành cho công việc part time, ngoài thời gian học, cô còn đi làm thêm bưng bê ở quán café....

Ngày 14/2-Ngày valentine, hôm nay trời mưa, cô đến quán làm bình thường. Không phải do sợ ý hay bất cần cô làm rót 1 ít café lên chiếc áo một người phụ nữ. Bà ta la lối, túm tóc cô mà phun ra những ngôn từ khó nghe. Mà lỗi cũng chẳng phải do cô mà do bà ta đi không nhìn nên va vào cô đấy thôi. Mặc cho mọi người xung quang can ngăn bà ta vẫn túm tóc đánh cô, những cái tát đau điếng, cô vẫn gồng mình mà gánh chịu cơ giận dữ của người đàn bà đó...

Rồi một chàng trai đã đứng ra bảo vệ cô, và đó cũng là người thay đổi cuộc đời cô. Chàng trai đó đã cho cô cái khái niệm về bảo vệ bản thân. Họ trao đổi số điện thoại, từ những tin nhắn hỏi thăm, rồi những tin nhắn quan tâm. Họ đã yêu nhau lúc nào không hay, đó là những buổi đạp xe quanh Hồ Gươm, là những món ăn mang đặc trưng của Hà Nội. Vì có anh mà cô đã thay đổi, cô biết yêu bản thân hơn, cô có nhiều bạn bè hơn, dần dần cô đã thoát ra khỏi cái vỏ ốc của chính mình...

Tình yêu của họ đơn sơ mộc mạc nhưng tinh tế đến lạ thường. Nó có thể sưởi ấm những trái tim giá lạnh nhất. Ai cũng chúc phúc cho họ. Nhưng cuộc sống không mang một màu hồng. Đó là khi cô nhận ra người bạn gái thân thiết nhất của mình đang qua lại vùng trộm với anh. Cả thế giới trước mắt cô sụp đổ, cô chẳng thể khóc được vì trái tim của mình đã bị ai đó bóp nghẹt. Cô đã quy gối trước hai con người mà mình giành nhiều tình cảm nhất. Một người là bạn thân như chị em, một người là cuộc sống của mình, sao bọn họ có thể làm tổn thương cô vậy chứ! Cô bạn thân kia chẳng những tỏ ra ăn năn hối hận khi đã tự mình hủy đi tình bạn cao quý của cô, cướp đi người mà cô yêu thương nhất. Còn anh, anh lặng im không nói, anh không dám nhìn thẳng vào mặt cô, anh sợ phải bắt gặp cái ánh mắt chứa đựng cả thế giới như lần đầu anh gặp cô. Anh thấy mình quá nhỏ bé trước cô, anh sợ, sợ phải đứng trước tấm gương của cuộc đời. Vì cô là tấm gương của anh mà, anh chẳng thể che giấu điều gì khi đứng trước cô, cô đơn giản mà tinh tế như vậy đó.....

Lúc tỉnh dậy cô thấy mình trong bệnh viện, xung quang chẳng có ai bên cạnh. Chưa lúc nào cô yếu đuối như vậy, cô khóc như chưa bao giờ được khóc vậy, tiếng nấc nhưng xé tan cái không khí tĩnh mịch của bệnh viện buổi đêm. Những chuỗi ngày sau đó, cuộc sống của cô thật đau khổ, cô mắc kẹt trong mê cung của những kí ức về anh, về tình bạn đẹp đẽ với cô bạn kia. Nhưng thực tế thì hai con người đó đã đâm đạp lên trái tim non nớt của cô. Họ tổ chức đám cưới sau vãn vện hai tháng bị cô phát hiện, họ gửi thiệp mừng cho cô nhưng cô không đủ dung cảm để đến. Vì yêu quá nhiều nên đã sinh hận, cô quyết trả thù hai người họ. Ai kia đã từng dạy cô biết yêu thương bản thân, mà khi đã yêu bản thân thì phải trả thù kẻ đã gây ra đau thương cho mình một cách lạnh lùng và tàn độc nhất.

Năm năm sau cái ngày bị phản bội, cô bây giờ đã khác, đã thành đạt hơn, sắc sảo hơn. Xung quanh cô đã có nhiều gã si tình nguyện hi sinh vì cô nhưng cô bỏ ngoài tai những lời đường mật có đôi khi là những tình cảm chân thành. Với cô lúc này chỉ có ý định trả thù hai con người kia. Cô tiếp cận lại anh và dường như anh vẫn yêu cô. Lúc này cô mới biết anh bị cô bạn thân kia gài bẫy, anh bị cô ta trói buộc bởi đứa trẻ, giữa họ chẳng có cái gọi là tình yêu, đó chỉ là trách nhiệm. Cuộc sống gia đình giả dối không yêu thương, anh khóc tu tu như một đứa trẻ trước mặt cô. Thoáng qua một phút chốc cô thấy thương anh, thấy trái tim mình tự nhiên ấm lại nhưng không, tất cả là giả dối, cô tự dặn lòng mình như vậy. Họ qua lại dưới sự công khai cho cô bạn thân kia biết. Nói về cô bạn thân kia, cuộc sống chẳng có gì là hạnh phúc khi đã tự tay cướp đi hạnh phúc của người khác. Cô ta bây giờ già hơn do phải chăm sóc con nhỏ rồi tất bật với công việc nội trợ. Cô cười thầm, đúng là cuộc sống mà nhưng đó chưa phải là màn trả thù của cô, đó mới chỉ là cái giá mà cuộc sống bắt những con người như ả ta phải trả. Sẽ chẳng bao lâu nữa ả ta sẽ phải chứng kiến màn trả thù của cô...

Buổi tối hôm ấy là kỉ niệm 5 năm ngày cưới của anh và cô bạn thân kia nhưng cũng chính buổi tối này cô đã gửi tin nhắn cho cô bạn thân kia đến khách sạn bắt chồng ngoại tình. Kế hoạch diễn ra đúng với dự kiến của cô. Cô bị bắt và đánh ghen ngay tại trận. Tò vè yếu đuối cần được anh che chở, cô đã diễn thành công vai yếu đuối nhưng cô bạn thân kia không để vai diễn của cô thực hiện được lâu. Cô ta chốt cửa nhốt anh vào phòng, họ lôi nhau ra ngoài đánh ghen. Không còn là con chim nhỏ dịu dàng núp trong tay áo anh nữa, cô vùng lên đánh lại dưới sự ngỡ ngàng của cô bạn thân kia.

- Lâu lắm không gặp rồi nhỉ, cô dạo này xuống sắc quá! Cô cười khẩy đáp ánh nhìn khinh bỉ về người phụ nữ kia!

- Mà là ai, tại sao mà lại làm thế với tao? - Cô bạn thân kia đáp trả

- Chào bạn thân, cô không nhận ra tôi à? Tôi là bạn thân của cô đây mà, là người đã bị cô cướp đi hạnh phúc 5 năm trước đó!

Người phụ nữ kia thần thờ, chợt cô ta cười lớn: Đúng là cuộc đời mà, cái giá phải trả là quá đắt, tôi đã sai khi cướp đi người yêu của cô, tôi đã cố yêu thương anh ấy để lấp đầy khoảng trống của cô nhưng tôi không thể vì anh ấy còn yêu cô rất nhiều. 5 năm qua, tôi sống trong dằn vặt đau khổ, ở cùng nhà với anh mà chúng tôi như người dưng, đó là cái giá tôi phải trả, nó quá đắt vậy mà cô vẫn chưa thỏa mãn sao?

Cô cười khẩy – Muộn rồi, bây giờ tôi sẽ cướp lại anh ta từ tay cô!

Người phụ nữ đó đứng dậy, vật vờ vật vờ, rồi bất chợt lao mình ra vào chiếc xe đang đi trước của khách sạn. Anh đứng đấy, anh đã chứng kiến hết tất cả, anh lao ra ôm lấy cô bạn thân kia bỏ mặc cô lại với bao cảm xúc hỗn độn. Ánh mắt ấy, ánh mắt của anh đầy căm phẫn đã lấp đầy cái thế giới trong mắt cô. Một chút thất vọng, một chút căm phẫn, một chút yêu thương, tất cả dung hòa trong ánh mắt anh mà suốt đời cô không thể quên được.

Cô đứng đó, cô khóc, dường như cô đã nhận ra ý nghĩa của việc mình làm. Trả thù là đây sao? Một mình cô vật vờ như bóng ma dưới cơn mưa, đầu tóc rũ rượi, những vết cào cào mà trận đánh ghen vừa mang lại hòa cùng nước mắt khiến cô đau xót vô cùng. 5 năm cô sống với nỗi hận thù, lúc nào cũng nghĩ đến việc trả thù hai con người đã gây ra đau khổ cho mình, tự lấy đó là lẽ sống của mình nhưng giờ đây đã trả được thù, nhưng vết thương từ trái tim cô sau 5 năm tưởng chừng đã lành nhưng giờ đây lại đang rỉ máu. Phải chăng cô vẫn còn yêu anh? Không! Cô chưa bao giờ ngừng yêu anh. Nhưng chính vì quá yêu anh mà cô không thể nào quên đi nỗi đau mà anh đã gây ra cho mình, để rồi đây kế hoạch ấp ủ 5 năm để trả thù đem lại cho cô những gì? Tội lỗi - đó là hai từ duy nhất xuất hiện trong đầu cô lúc này....

Cô tỉnh dậy trong không gian yên bình thanh tịnh, một không gian quá quen thuộc – đó là nhà cô, là ngôi chùa nhỏ có sư thầy năm nào. Sư thầy giờ đây đã già, mắt cũng chẳng còn rõ như trước nhưng cũng đủ nhìn rõ tâm can cô. Thầy chẳng nói gì cả, vì thầy đã biết cô nhận ra lỗi lầm của mình....

Trải qua gần như một vòng đời người, yêu thương – thù hận, tất cả cô đều đã ném trái. Cô gửi thân mình nơi của Phật, ngày ngày làm bạn với cỏ cây xa rời chốn xô bồ đầy tranh chấp của cuộc sống...

*Giương trong chẳng chút bụi trần
Hoa thì vương bụi muôn phần xót thương
Trắng trong giếng, hoa trong gương
Chỉ là hư ảo, vô thường, bi ai...*